एतच् छ्रुत्वा पितुर् वाक्यं वत्सलस्य विहस्य सः
वीरो विजयदत्तस् तं सावष्टम्भम् अभाषत । 97
किं पिशाचादिभिस् तात वराकैः क्रियते मम,
किम् अल्पसत्त्वः कोऽप्य् अस्मि, तद् अशङ्कं नय 'अत्र मां । 98
इत्य् आग्रहाद् बद्धं तं स पिता तत्र नीतवान्,
सो ऽप्य् अङ्गं तापयन् बालश् चिताम् उपससर्प तां । 99
वहन्तीम् अनलज्वालाधूमव्याकुलमूर्धजां
नृमांसग्राहिणीं साक्षाद् इव रक्षोऽधिदेवतां । 100
क्षणात् तत्र समाश्वास्य सो ऽर्भकः पितरं च तं,
चितान्तर् दृश्यते वृत्तं किम् एतद् इति पृष्टवान् । 101
कपालं मानुषस्य 'एतच् चितायां पुत्र दह्यते,
इति तं प्रत्यवादीच् च सो ऽपि पार्श्वस्थितः पिता । 102
ततः स्वसाहसेन 'एव दीप्ताग्रेण निहत्य तत्
कपालं स्फोटयामास काष्ठेन 'एकेन सो ऽर्भकः । 103
तेन 'उच्चैः प्रसृता तस्मान् मुखे तस्य 'आविशद् वसा
श्मशानवह्निना नक्तंचरीसिद्धिर् इव 'अर्पिता । 104
तदास्वादेन बालश् च संपन्नो ऽभूत् स राक्षसः
ऊर्ध्वकेशः शिखोत्खातखड्गो दंष्ट्राविशङ्कटः । 105
आकृष्य च कपालं तद्वसां पीत्वा लिलेह सः
अस्थिलग्नानलज्वालालोलया निजजिह्वया । 106

Digitized by Google